

ДОСКОНАЛІСТЬ ПРОЦЕДУРИ ДЕРЖАВНОЇ РЕЄСТРАЦІЇ ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЯК ВАЖЛИВИЙ ФАКТОР ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ПІДПРИЄМСТВ

Кулак Н. В., канд. наук з держ. управл., доцент,
доцент кафедри приватного та публічного права
Київського університету технології та дизайну

Дослідження процесу еволюції та шляхів удосконалення інституту державної реєстрації юридичних, фізичних осіб-підприємців, громадських формувань та об'єднань має важливе практичне значення для ефективного розвитку національної економіки та створення умов для економічної безпеки діяльності підприємств.

Вагомий внесок в розробку питань правових засад інституту державної реєстрації суб'єктів підприємницької діяльності та громадських формувань зробили: О.М. Вінник, М.П. Гурковський, Л.М. Дорошенко, Ж.А. Іонова, О.О. Квасніцька, В.І. Крусса, В.С. Макарчук, О.М. Олійник, Н.О. Панютін, С.А.Саніахметова, І.В. Спасібо-Фатєєва, Ю.К. Толстий, Є.В. Титов, І. Т. Тарасов, Г.Ф. Шершеневич, Р.Б. Шишка, В.С. Щербина та інші. Історія формування інституту державної реєстрації суб'єктів підприємницької діяльності та громадських формувань в Україні досліджена не повно.

Інститут державної реєстрації суб'єктів підприємницької діяльності остаточно сформувався в Україні в період ХХ - поч. ХХІ століть. Європейський вектор розвитку, обраний сучасною Українською державою стимулює подальше удосконалення системи державної реєстрації юридичних та фізичних осіб-підприємців та громадських формувань. Україна адаптує світовий досвід державного регулювання підприємництва та поступово децентралізує управлінські функції державних реєстраційних органів, здійснюючи таким чином демократизацію головного етапу заснування комерційної та суспільної діяльності – етапу процесу державної реєстрації суб'єктів підприємницької та громадської діяльності. Умовно вчені виділяють наступні етапи формування інституту державної реєстрації підприємницької діяльності: Перший етап – давньоримський період, коли, як зазначає В. С. Макарчук, для створення юридичної особи вимагалось: дозвіл властей; виділення самостійного майна; наявність установчого акта із зазначенням мети діяльності. Другий етап – середні віки, коли як пише І. Т. Тарасов, процедура утворення юридичної особи не потребувала дозволу держави. Третій етап – XVII- XVIII сторіччя, коли заради цілей поліцейсько-фіскальних в Англії та Іспанії «особливі реєстратори» реєструють данні про торговельні і промислові підприємства, а на території Російської імперії право на комерційну діяльність та торгівлю дає «откуп», так звана «плата в казну», та завершується формування гільдії купців. Четвертий етап -Радянський період 1917-1990 рр., який включає період Нової економічної політики (1921 р.) – «закладення основ інституту державної реєстрації на території України» - вважає Ж.А. Іонова. Четвертий етап науковці поділяють на

періоди: 1917-1923 рр. характеризувався наявністю великої кількості розрізнених нормативно-правових актів, які регулюють порядок створення і діяльності комерційних організацій, які не встановлювали єдиної, централізованої, впорядкованої системи їх створення; 1923-1931 рр. – створення інституту торгової реєстрації; 1931-1956 рр. – скасування інституту торгової реєстрації і введення державної реєстрації; 1956-1990 рр. – скасування державної реєстрації. Підприємства створювалися за їх відомчою. П'ятий етап – формування правових основ незалежної України з 1990р - по сьогодні, який характеризується періодами: 1990 – 1991рр.- нормативне визначення процедури реєстрації суб'єктів підприємницької діяльності як «процедури оформлення ініціативи юридичної чи фізичної особи здійснювати самостійну, систематичну, на власний ризик діяльність по виробництву продукції, виконанню робіт, наданню послуг та заняття торгівлею з метою одержання прибутку» (згідно Закону України “Про підприємництво” від 7 лютого 1991 року). 1991 – 2003р. прийняття Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців» - норм прямої дії в процесі регламентації процедури державної реєстрації суб'єктів підприємницької дії. 2003р – по сьогодні - етап удосконалення інституту державної реєстрації суб'єктів підприємницької та суспільно-громадської діяльності. Визначної подією для розвитку підприємництва та суспільної діяльності стало прийняття 26.11.2015р. Закон України «Про внесення змін до Закону України "Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців" (далі Закон від 26.11.2015р.) та деяких інших законодавчих актів України щодо децентралізації повноважень з державної реєстрації юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань», які набули чинності 01.01.2016р. Законом від 26.11. 2015р. Закон України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців» викладено у новій редакції. Зроблено багато змін та внесено велику кількість поправок у процедуру державної реєстрації, але в контексті економічної безпеки виділяється наступні недоліки Закону від 26.11.2015р., а саме в процедурі документального оформлення державної реєстрації. Так, згідно вимог ст. 17 Закону від 26.11.2015р. для реєстрації юридичної особи або внесення змін до його установчих документів відтепер потрібно подавати не два, а один екземпляр такого установчого документа, крім того у Законі від 26.11.2015р. не прописано процедуру фіксації автентичності статутних документів, які подаються для реєстрації, тому на практиці реєстратори залишають в себе поданий екземпляр, сканують його і не повертають. Другий примірник залишається у заявника, без будь-якої позначки про реєстрацію саме цього варіанту статутних документів. У підсумку, в умовах відсутності сайту, на якому була б розміщена «сканована» копія статуту, зрозуміти, чи є цей примірник статуту зареєстрованим, оригінальним і актуальним, стає проблематичним не тільки для контрагентів юридичної особи, судів і держорганів, а й для самого заявника. У зв'язку з цим варто хоча б тимчасово, до створення вищевказаного сайту, повернути практику здійснення відмітки про реєстрацію на примірнику статуту, поданому заявником, і

позначки на старому примірнику статуту про його зміну.

УПРАВЛІННЯ ОРГАНІЗАЦІЄЮ ДОЗВІЛЛЯ ТУРИСТІВ

Кухарська О. Ю., студент
Київський національний університет харчових технологій

Пошук нових можливостей досягнення ефективної діяльності потребує розуміння сутності та особливостей управління підприємствами туристичної сфери в сучасних умовах розвитку. Еволюція розвитку туристичного ринку та еволюція систем управління вимагають від керівників даної галузі врахування певних особливостей щодо технології управління ними.

Дослідження свідчать, що специфічними функціями управління у туристичних підприємств є: підготовка та прийняття рішення щодо пропозиції на ринок певного ексклюзивного турпродукту; координація виконання рішення з організації спільної взаємодії інших учасників туристичного ринку, які задіяні до надання певних туристичних послуг за даним ексклюзивним турпродуктом; контроль за процесом надання турпослуг та за виконанням прийнятих рішень.

На розвиток туризму суттєво впливає організація дозвілля, яка є ваговою складовою найперспективнішої галузі світової економіки - індустрії дозвілля. Індустрія дозвілля створює умови для розгортання дозвіллевої діяльності. Туризм сприяє задоволенню оздоровчих, професійних, рекреаційних потреб людини, економічному, політичному, соціальному та культурному розвитку суспільства.

Головною метою туристичного дозвілля є: удосконалення обслуговування людини у вільний час; залучення її до різноманітних дозвіллевих заходів, що здійснюються туристичними комплексами; організація ефективного відпочинку людини та формування оптимістичного настрою, відновлення її духовних і фізичних сил.

Основними принципами дозвіллевого обслуговування в туристичних комплексах є: індивідуальний підхід, комплексність у організації дозвіллевих заходів, систематичність проведення заходів та їх цілеспрямованість, свобода вибору та добровільність участі, театралізація, синтез усіх видів мистецтв.

Дозвіллеві програми класифікують за напрямками діяльності, зокрема: рекреаційно, спортивні, культурно-мистецькі, просвітні.

Соціальна сутність туристичного дозвілля полягає також у формуванні й забезпеченні особистісних і суспільних потреб людини, поглибленні знань, розвитку культури дозвілля. Сучасний ринок туристичних послуг неможливий без цілеспрямованої дозвіллевої діяльності, від якої досить часто залежить імідж та популярність готелів, їх прибуток, психологічний клімат, перспективи та темпи розвитку.

Організація туристичного дозвілля здійснюється спеціальними службами в туристичних комплексах, які мають назву “анімаційної”, “рекреаційної” або “дозвіллевої”. Саме наявність такої служби, її матеріально-